

tages et særligt Hensyn til dem med de faste Indtægter; altsaa navnlig Tjenestemændene, og dem med de forholdsvise faste Indtægter, f. Eks. Arbejderne. Der sidder ikke saa faa Tjenestemænd, og der sidder ogsaa Arbejdere i Skatteraadene rundt omkring i Landet, og dette vil ogsaa fremdeles blive Tilfældet. Men det rette Skel er det mellem Land- og Byerhverv, og jeg maa regne Arbejderne henholdsvis til Land- og Byerhverv, efter som de beskæftiges i den ene eller den anden af disse Erhvervsgrupper.

Til det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) skal jeg sige, at jeg, som det ogsaa fremgaar af mine første Udtalelser, fuldt ud kan dele hans Beklagelser over, at det har været nødvendigt at opretholde saa høje Sætsler. Jeg er sindet at faa disse Sætsler nedsat saa snart som muligt, derom vidner jo ogsaa det Forslag, der er fremsat om, at Formindskelser kan finde Sted paa Finansloven. Det ærede 18de tingvalgte Medlem har ikke Ret i, at det er en upraktikabel Fremgangsmaade at foretage en procentvis Formindskelse af den ansatte Skatteindkomst. Det er en meget praktikabel Fremgangsmaade, naar man ikke vil røre ved Sætslerne; det er den samme Fremgangsmaade, der benyttes i Sverige.

Det ærede Medlem beklagede, at der ikke var kommet noget Resultat ud af Folketingets Forhandling med Hensyn til Brugsforeningernes Beskatning, og det ærede 18de tingvalgte Medlem beklagede, at jeg ikke havde taget noget Initiativ i saa Henseende. Det har jeg ikke gjort, fordi jeg betragter den Beskatningsform, vi har overfor Brugsforeningerne, som forsvarlig; den er ogsaa fremkommet efter grundige og alsidige Overvejelser i sin Tid. Man kan ikke betragte de Indtægter, der haves af Brugsforeningerne, og endnu mindre de Indtægter, der haves af Produktionsforeningerne, under samme Synsvinkel som Indtægter af private Erhverv; jeg skal ikke komme nærmere ind paa det; det er en Sag, der saa ofte er drøftet. Men jeg erkender, at det vilde have været ønskeligt, om man kunde være naaet til Enighed paa dette Punkt, selv om jeg ikke tillægger det megen reel Betydning. Det gør jeg ikke, fordi det er en let Sag for Brugsforeningerne at unddrage sig denne Skat ved at sætte deres Priser ned, men jeg har altid været af den Mening, at det for de konkurrerende Købmænd i det lange Løb vilde være uheldigt, om Brugsforeningerne konkurrerede paa denne Maade, ligesom det heller ikke for Brugsforeningerne selv, for deres Soliditet

vilde være heldigt. Men havde man kunnet enes fra alle Partiers Side om en saadan Ordning, har jeg erklæret mig villig til at gaa med til den; en saadan Ordning kan kun blive mere eller mindre irrationel, og derfor har jeg ikke ønsket at fremsætte noget Forslag i saa Henseende, men jeg har været villig til at yde min Medvirken, for saa vidt alle Partier kunde enes derom. Denne Forudsætning er imidlertid bristet.

Det ærede Medlem bestred Formueskattens Berettigelse. Ja, det er et gammelt og fundamentalt Spørgsmaal, som blev afgjort i 1903. Den Skatteform, vi har, er blot et Udtryk for det, som kendes i alle Landes Skattelovgivning, at Indtægt af Formue bør beskattes højere end Indtægt af personlig Virksomhed. Grundene hertil ligger jo saare nær. Det er klart, at den, der har 5.000 Kr.s Indtægt af sikre Værdipapirer eller anden sikker Formueanbringelse, er økonomisk bedre stillet end den, der har det samme Indtægtsbeløb af personligt Arbejde; hans økonomiske Stilling er i sig selv sikrere og bedre, og han er desuden i Stand til at skaffe sig forøget Indtægt ved Udnyttelsen af sin personlige Arbejdskraft. Jeg tror heller ikke, at der findes noget Land, hvor man ikke under en eller anden Form tager dette Hensyn i Betragtning. Her har vi brugt den Form siden 1903, at Indtægten beskattes for sig og Formuen for sig. Man kan ogsaa gøre det saaledes, som man f. Eks. har gjort i England, at man beskatter Indtægter, som ikke er erhvervet ved Arbejde, men ved Formue, med en større Procent. Jeg tror, at den Fremgangsmaade, vi følger her, og som følges i forskellige Lande, er den mest praktiske. Men selve Sagen, at Formueindtægter skal beskattes højere end Indtægter af personligt Arbejde, anser jeg for en Grundsætning, som maa staa fast i den danske Skattepolitik som i alle andre Landes.

Det ærede Medlem rettede et Angreb paa Ejendomsskyldansættelsen. Jeg kan i meget henholde mig til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Frøkjær). Jeg benægter naturligvis ikke, at der kan være begaaet Fejl, ganske særlig i Distrikterne omkring København; idet navnlig Villaejendomme og Ejendomme med Byggegrund er blevet, jeg tør maaske uden at gøre mig skyldig i Overdrivelse sige, svindlet op i Krigsperioden, og det er muligt, at man har taget for meget Hensyn til de store Summer, til hvilke saadanne Ejendomme er omsat. Men jeg maa bemærke, at baade medens jeg har været Finansminister, og, saavidt jeg ved, ogsaa under min højt-